

Nævnet stadfæstede i april 2025 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Ukraine. Indrejst i 2022.

Flygtningenævnet udtalte:

Ansøgeren er ukrainsk statsborger og kristen af trosretning. Ansøgeren er født i Tjerkasy, og har efterfølgende sammen med sin familie opholdt sig i landsbyen [A] og herefter i [land A]. Da ansøgeren var cirka 17-18 år gammel, flyttede han sammen med sine forældre og søskende til landsbyen [B], der er beliggende i Kharkiv Oblast, Ukraine. Ansøgeren boede her frem til 2014, hvor han rejste til [land B] for at arbejde. Ansøgeren har senest været i Ukraine i sommeren 2020. Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer, og han har ikke i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren, der ikke tidligere har været indkaldt til militærtjeneste, har som asylmotiv henvist til, at han ved en tilbagevenden til Ukraine frygter at blive indkaldt til militærtjeneste og at blive dræbt eller såret under kamphandlinger. Ansøgeren har som asylmotiv videre henvist til, at han frygter at blive fængslet under forhold, der er i strid med menneskerettighederne, såfremt han nægter at udføre militærtjeneste. Ansøgeren har som asylmotiv endvidere henvist til de generelle, herunder socioøkonomiske forhold, i Ukraine. Ansøgeren har yderligere henvist til, at der ikke eksisterer et relevant og rimeligt internt flugtalernativ. Flygtningenævnet har lagt ansøgerens forklaring om hans ophold i Ukraine og udrejse til grund. Flygtningenævnet har desuden lagt ansøgerens forklaring om hans ophold i [land B] og hans udrejse herfra til grund. Af UNHCR's Håndbog om procedurer og kriterier for fastlæggelse af flygtningestatus pkt. 167-174 fremgår følgende: “B. DESERTERS AND PERSONS AVOIDING MILITARY SERVICE 167. In countries where military service is compulsory, failure to perform this duty is frequently punishable by law. Moreover, whether military service is compulsory or not, desertion is invariably considered a criminal offence. The Penalties may vary from country to country, and are not normally regarded as persecution. Fear of prosecution and punishment for desertion or draft-evasion does not in itself constitute well-founded fear of persecution under the definition. Desertion or draft-evasion does not, on the other hand, exclude a person from being a refugee, and a person may be a refugee in addition to being a deserter or draft-evader. 168. A person is clearly not a refugee if his only reason for desertion or draft-evasion is his dislike of military service or fear of combat. He may, however, be a refugee if his desertion or evasion of military service is concomitant with other relevant motives for leaving or remaining outside his country, or if he otherwise has reasons, within the meaning of the definition, to fear persecution. 169. A deserter or draft-evader may also be considered a refugee if it can be shown that he would suffer disproportionately severe punishment for the military offence on account of his race, religion, nationality, membership of a particular social group or political opinion. The same would apply if it can be shown that he has well-founded fear of persecution on these grounds above and beyond the punishment for desertion. 170. There are, however, also cases where the necessity to perform military service may be the sole ground for a claim to refugee status, i.e. when a person can show that the performance of military service would have required his participation in military action contrary to his genuine political, religious or moral convictions, or to valid reasons of conscience. 171. Not every conviction, genuine though it may be, will constitute a sufficient reason for claiming refugee status after desertion or draft-evasion. It is not enough for a person to be in disagreement with his government regarding the political justification for a particular military action. Where, however, the type of military action, with which an individual does not wish to be associated, is condemned by the international community as contrary to basic rules of human conduct, punishment for desertion or draft-evasion could, in the light of all other requirements of the definition, in itself be regarded as persecution. 172. Refusal to perform military

service may also be based on religious convictions. If an applicant is able to show that his religious convictions are genuine, and that such convictions are not taken into account by the authorities of his country in requiring him to perform military service, he may be able to establish a claim to refugee status. Such a claim would, of course, be supported by any additional indications that the applicant or his family may have encountered difficulties due to their religious convictions. 173. The question as to whether objection to performing military service for reasons of conscience can give rise to a valid claim to refugee status should also be considered in the light of more recent developments in this field. An increasing number of States have introduced legislation or administrative regulations whereby persons who can invoke genuine reasons of conscience are exempted from military service, either entirely or subject to their performing alternative (i.e. civilian) service. The introduction of such legislation or administrative regulations has also been the subject of recommendations by international agencies. In the light of these developments, it would be open to Contracting States, to grant refugee status to persons who object to performing military service for genuine reasons of conscience. 174. The genuineness of a person's political, religious or moral convictions, or of his reasons of conscience for objecting to performing military service, will of course need to be established by a thorough investigation of his personality and background. The fact that he may have manifested his views prior to being called to arms, or that he may already have encountered difficulties with the authorities because of his convictions, are relevant considerations. Whether he has been drafted into compulsory service or joined the army as a volunteer may also be indicative of the genuineness of his convictions." Udlændinge- og integrationsministerens besvarelse af 17. august 2021 af Udlændinge og Integrationsudvalgets spørgsmål nr. 626 (Alm.del) af 25. juni 2021 indeholder en generel beskrivelse af asylgrundlag ved manglende aftjening af værnepligt i hjemlandet: "Udlændinge- og Integrationsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet indhentet et bidrag fra Udlændingestyrelsen, som oplyser følgende: "Udlændingestyrelsen kan indledningsvis oplyse, at indkaldelse til værnepligt eller straf som følge af militærunddragelse ikke i sig selv er asylbegrundende. Der er forskellige årsager til, at en desertering eller unddragelse fra militærtjeneste kan føre til asyl, som afhænger af ansøgerens individuelle forhold samt forholdene i hjemlandet. Denne beslutning baseres ikke alene på den pågældendes nationalitet. Der foretages altid en konkret vurdering af ansøgerens individuelle forhold i vurderingen af, om en desertering eller unddragelse er asylbegrundende. Ethvert land kan lovgive for egne borgere, og desertering eller unddragelse fra militærtjeneste vil ofte være strafbart ved lov. Straffen herfor kan variere fra land til land, men anses som udgangspunkt ikke som forfølgelse. Det kan dog være tilfældet, hvis straffen anses som uforholdsmæssig streng. Hvis personen vil blive udsat for en uforholdsmæssig streng straf på grund af sin race, religion, nationalitet, sit tilhørsforhold til en særlig gruppe eller sine politiske anskuelser, vil forholdet være omfattet af Flygtningekonventionen. Hvis risikoen for en uforholdsmæssig streng straf ikke er omfattet af de fem forfølgelsesgrunde i Flygtningekonventionen, eller der er risiko for at afsone en straf under umenneskelige eller nedværdigende forhold, kan den pågældende efter omstændighederne meddeles beskyttelsesstatus efter udlændingelovens § 7, stk. 2. Derudover kan desertering eller unddragelse fra militærtjeneste være asylbegrundende, hvis udførelse af militærtjeneste kræver, at en person skal deltage i militære aktioner, som strider mod dennes oprigtige politiske, religiøse eller moralske overbevisning eller mod gyldige samvittighedsgrunde. Det er ikke nok, at personen er uenig med sit hjemlands regering i spørgsmålet om en given militær aktions politiske berettigelse, men hvis militæraktionen fordømmes af det internationale samfund som værende i modstrid med fundamentale regler for menneskelig adfærd, kan straf for desertering eller unddragelse anses som forfølgelse. Der kan derfor være personer, som ikke har aftjent sin værnepligt i hjemlandet, som meddeles asyl, og hvor personer fra samme land, som heller ikke har aftjent sin værnepligt, ikke meddeles asyl. Der er dog en formodning for, at personer fra visse lande kan have et

asylbehov, hvis de ikke har aftjent værnepligt, da det fremgår af baggrundsoplysningerne, at landets militær begår omfattende menneskerettighedskrænkelser, som man som soldat bliver tvunget til at medvirke til, eller landet anser nægtelse af at aftjene værnepligt som politisk modstand mod styret i landet. Det er pr. 15. juli 2021 tilfældet i Syrien og Eritrea. Individuelle forhold skal dog altid belyses for at vurdere asylbehovet, selv om en ansøger er fra Syrien eller Eritrea. Udlændingestyrelsen følger løbende udviklingen i Syrien og Eritrea.” Flygtningenævnet finder i lighed med Udlændingestyrelsen, at det af ansøgeren påberåbte asylmotiv om udførelse af militærtjeneste i det krigsramte Ukraine ikke er et forhold, der i sig selv kan danne grundlag for opholdstilladelse i Danmark efter udlændingelovens § 7, stk. 1, om asyl efter Flygtningekonventionen eller udlændingelovens § 7, stk. 2, om beskyttelsesstatus. Frygten for at deltage i kamphandlinger, herunder at blive sendt til fronten, i forbindelse med aftjening af militærtjeneste er således ikke i sig selv et asylbegrundende forhold. Der er ikke grundlag for at antage, at ansøgerens indkaldelse til eller unddragelse af militærtjeneste konkret er forbundet med forfølgelsesgrunde som nævnt i Flygtningekonventionen eller en velbegrundet frygt for overgreb omfattet af EMRK artikel 3. Efter baggrundsoplysningerne lægges det til grund, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ukraine risikerer at blive straffet, hvis han nægter at udføre militærtjeneste, og at ansøgeren også vil kunne blive straffet for unddragelse af at udføre militærtjeneste. De straffe, der efter baggrundsoplysningerne, som refereret i Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2024/2025], kan komme på tale, har imidlertid ikke et omfang og en karakter, der indebærer, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Ukraine vil være i reel risiko for at blive udsat for overgreb i strid med EMRK artikel 3. De hjemlede straffe kan ikke anses uforholdsmæssige sammenlignet med sanktionerne for tilsvarende overtrædelser i dansk lovgivning. Der er herunder ikke grundlag for at antage, at en straf konkret vil være omfattet af forfølgelsesgrundene nævnt i flygtningekonventionen, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller en velbegrundet frygt for overgreb i øvrigt som nævnt i EMRK artikel 3, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Den omstændighed, at ansøgeren har tilkendegivet, at han ikke ønsker at blive mobiliseret til krigen af de ukrainske myndigheder, og at han ikke ønsker at deltage i krigen eller kamphandlinger i øvrigt, kan i lyset af oplysningerne om baggrunden for krigen i Ukraine og mobiliseringen i kølvandet på den russiske invasion i landet den 24. februar 2022 ikke føre til en anden vurdering af spørgsmålet om, hvorvidt ansøgeren skal meddeles opholdstilladelse i Danmark efter asylreglerne. Afsoningsforholdene i ukrainske fængsler er, som beskrivelsen heraf og de anførte baggrundsoplysninger i Udlændingestyrelsens afgørelse af [vinteren 2024/2025] viser, meget vanskelige, og standarden er meget lavere end i danske fængsler. Der er imidlertid ikke grundlag for at antage, at forholdene i sig selv er af en sådan karakter, at de vil udgøre en krænkelse af den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 i forhold til ansøgeren. Ansøgeren har herefter heller ikke på dette grundlag behov for international beskyttelse i Danmark mod overgreb som nævnt i EMRK artikel 3, jf. udlændingelovens § 7, stk. 2. Udlændingestyrelsen har ved afgørelse af [vinteren 2024/2025] ikke eksplicit forholdt sig til, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3, uagtet at styrelsen i afgørelsen har anført, at de generelle forhold i blandt andet Kharkiv er af en sådan karakter, at tilstedeværelse i området er omfattet af EMRK artikel 3, inden styrelsen vurderede, at der forelå et sikkert og tilgængeligt internt flugtalernativ. Nævnet finder anledning til at bemærke, at det forudsættes, at der forholdes til, hvorvidt ansøgeren er omfattet af udlændingelovens § 7, inden det vurderes, hvorvidt der foreligger et internt flugtalernativ. Under nævnsmødet har Udlændingestyrelsen dog tilkendegivet, at det kan lægges til grund som ubestridt, at situationen i Kharkiv Oblast på nuværende tidspunkt er af en sådan karakter, at ansøgeren isoleret set er omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 3. På denne baggrund tiltræder Flygtningenævnet, at betingelserne i udlændingelovens § 7, stk. 3, som udgangspunkt er opfyldt. Flygtningenævnet skal herefter foretage en vurdering af, om der i ansøgerens hjemland er områder, der kan udgøre et internt flugtalernativ for ansøgeren, samt om det er rimeligt at forvente,

at ansøgeren tager ophold der. Flygtningenævnet tiltræder herved Udlændingestyrelsens begrundelse for, at der foreligger et internt flugtaltnativ, og at ansøgeren kan henvises til at tage ophold i den vestlige eller centrale del af Ukraine. Flygtningenævnet har herved desuden lagt vægt på ansøgerens personlige forhold, herunder navnlig oplysningerne om hans alder, kendskab til sproget, og hans erfaring med at etablere sig uden for hans hjemområde. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse. ” Ukra/2025/3/MNR

Emneord: Generelle forhold - Militære forhold og politi - Kriminelle forhold i hjemlandet - Uforholdsmæssig straf, Internt Flugtaltnativ